

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo admirandus Apolonius propter Christum Romae martyrium
subierit. Cap. XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

ad quosdam fratres, quò eos tum admoneret, tum cohortaretur misit, ista ita se habere, manifesto cognosci potest. Hæc Irenæus.

*Quomodo admirandus Apollonius propter Christum
Romæ martyrium subierit.*

CAP. XX.

Eodem tempore, Commodus imperium Rom. gubernante, nostra religio ad pacatum & tranquillum statum traducta fuit, & pax (diuina gratia largiente) omnes ecclesias in toto terrarum orbe occupauit. Quo quidem tempore salutaris Dei sermo hominum mentes cuiusque generis adeo attraxit ad piam Dei omnium rerum conditoris religionē cultumq; , vt iam Romæ complures, & genere illustres, & rerū affluentia admodum locupletati, vnà cum omni familia & cognatione sua, se ad suam ipsorum salutem amplexandam reciperent. Verum istud virtutis hosti, & inuidia natura sua exæstuantī, diabolo minime ferēdam videbatur, & propterea varias de integro machinas contra nos astute fabricare aggressus est. Nam Apollonium virum inter fideles politioris literaturæ studiis & philosophiæ notitia plurimum celebratum, in iudicium adducit, & vnum ex eiusdem Apollonij seruis ad hanc rem valde accommodatum, qui hominem accuset, excitat. Cæterum huic misero ac perditio intempēstiuē & incommode in iudicium ad Christianū accusandum ingredienti, acturum (quoniam iudices qui Christianorum nomina solum, quia Christiani essent, de ferebant, imperatoris edictum neci dare mandauerat) crura suffringebantur: Perennio iudice contra eum talē sententiam pronuntiante. Iste autē Deo clarissimus martyr, cum iudex obnixē ab illo petisset flagitassetq; , vt si dei suæ rationem coram Senatu redderet, simulatq; accuratissimam orationem apologeticam pro fidei, quam profitebatur defensione, coram omnibus recitasset, sententiā senatus securi percussus, decessit è vita: quippe vetus lex apud illos extabat, Christianos, qui semel in iudicio comparuerant, nisi professionis suæ sententiam mutarent, non omnino liberos dimittēdos esse. Istius vero coram iudice verba, & responsa, quæ ad Perennij rogata dabat,

dabat, & orationem apologeticam apud senatum habitam, si cui lubitum sit accuratè cognoscere, ex libro nostro, quem de veteribus martyribus composuimus, manifesto intelliget.

Qui ijs temporibus episcopi prouinciarum fuerint.

CAPVT. XXI.

Decimo anno Commodi imperii, postquam Eleutherus decem & tribus annis pontificatum administrauerat, successit Victor quo quidè tēpore, vbi Iulianus decimum ministerii sui annum compleuerat, ecclesiarum Alexandriae procurationem capessit Demetrius. Quorum temporibus Serapion, quem modo declarauimus, octauus ab Apostolis ecclesiae Antiochenae episcopus, magno apud omnes in honore fuit: Caesarea item id temporis Palaestinarum praefuit Theophilus. Narcissus similiter, cuius superior nostra mentionem fecit oratio, adhuc ecclesiae Hierosolymitanae ministerio perfungebatur. Ecclesiae Corinthiorum, quae est in Graecia, iisdem temporibus Bacchyllus fuit episcopus: ecclesiae Ephesianae Polycrates. Et quanquam multi alii praeterea, vt verisimile est, & prope infiniti, illa hominum aetate floruerunt, illos tamen, quorum recta fidei & catholicae sententia scriptis ad nostram aetatem deriuata sit, solos, vt ratio postulabat, nominatim citauimus.

De quaestione que tum temporis de Paschate agebatur.

CAP. XXII.

Quoniam vero illis temporibus de festo Paschatis in honorem seruando non exigua concitata propterea erat controuersia, quod omnes ecclesiae Asiae, antiqua quadam traditione adductae, censebant decimo quarto die lunae (quo Iudaeis olim praecipuum erat, vt agnum immolarent) festum illud celebrandum, & omnino eo die, in quemcunque hebdomadae diem forte incideret, ieiuniis finem statuendum, & quod non in more positum esset, caeteris ecclesiis per vniuersum orbem terrarum dispersis, quae consuetudinem ex Apostolica traditione ad hoc vsque tempus continuatam tenebant, (nimirum vt non alio die, quam eo, quo